

תקוות מנחם

גליון מס'
269

יו"ל לקראת ש"פ וישלח י"ד כסלו – יום
הבהיר יום חתונת כ"ק אד"ש מה"מ והרבנית

הי' תהא שנת עליון בכל –
שנת תבוא עלינו ברכה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקוות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר נזיקין - ב'

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח"ח) שנה כ"ח (גימטריא "יח"י")

בעז"ה יום ועשי"ק פרשת וישלח י"ג כסלו הי' תהא שנת עליון בכל – שנת תבוא עלינו ברכה

סיום הלכות גזילה ואבידה והתחלת הלכות חובל ומזיק

נותן⁹.

השבת הגזילה והאבידה – עבודת התשובה

א. את הלכות גזילה ואבידה התחילו, לומדים ומסיימים במשך
ימי פרשת וישלח, וי"ל הקשר;

המשותף לגזילה ואבידה שבשניהם יש את מצוות ההשבה; השבת
הגזילה והשבת האבידה. וברוחניות ובעבודת ה', מסביר כ"ק אד"ש
מה"מ בשיחת "דברי כיבושין" דעשרה בטבת ה'תשמ"ה¹, שמורים
על עבודת התשובה, אחרי שהיתה גזילה או אבידה ברוחניות;

כי: "גזילה" קאי על כללות ענין החטאים² [כי חיות שהיתה צריכה
להיות בקדושה עוברת לרשות הקליפה והסיטרא אחרא]. ועיי
החטא, האדם שעבר את העבירה, עובר מרשות הקדושה לרשות
דלעומת-זה (כידוע הפירוש ד"עבירה" – שעובר ממקום למקום,
מרשות הקדושה לרשות דלעו"ז). וזהו תוכן ענין הגזילה – שגוזלים
(בפני הבעלים – הקב"ה) מרשות הקדושה לרשות דלעו"ז. ותפקיד
האדם עיי עבודת התשובה להשיב החיות לקדושה.

וסיבת הדבר היא – ענין של "אבידה":

אמרו חז"ל³ "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח
שטות", שהרי לולא זאת – לא יתכן שיהודי יעבור על רצונו ית'
[וכמארז"ל "ונפש כי תחטא – תוהא] (זח"ג ט"ז, א. וראה שם י"ג,
רע"ב).

והסיבה לכך ש"נכנסה בו רוח שטות" למרות היותו "עם חכם
ונבון"⁴, היא – כמארז"ל⁵ "איזהו שוטה – המאבד⁶ כל מה שנותנים
לו":

לכל יהודי יש בחי' מ"ה שנותנים לו – נפש האלוקית, "חלק
אלוקה ממעל ממש", "חלק משם הוי' ב"ה"⁷, בגימטריא מ"ה (שם
הוי' במילוי אלי"פין)⁸, שנותנים לו – באופן ד"כל הנותן בעין יפה הוא

אמנם, יכול להיות מצב "שמאבד מ"ה שנותנים לו", היינו, שניצוץ
אלוקות שבו, בחי' מ"ה, הוא בבחי' אבידה¹⁰, וכתוצאה מזה מגיע
למצב של גזילה¹¹, שיונקים ממנו החיצונים וכו'.

ולכן כדי להשיב את הגזילה, להשיבה מרשות דלעו"ז למקומה
האמיתי ברשות הקדושה – עליו לחפש ולמצוא את ה"אבידה", שזהו
כללות ענין התשובה, כמ"ש¹² "ובקשתם משם", "שתבקש¹³ ותחפש
ואין חיפוש אלא אחר אבידה, דהיינו דבר שהוא אבודה אצלו. בחי'
ניצוץ אלוקות¹⁴ בו, ולהשיב את הגזילה. . והצד דלעו"ז סו"ס נתהפך
לטוב, אתהפכא חשוכא לנהורא.

ובלשון חז"ל¹⁵: "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין"¹⁶, שענינו
של ה"תבלין" – "שלוקחים דבר שלא ראוי למאכל אדם ועושים ממנו
(לא רק מאכל אדם סתם, אלא) "מטעמים", "מעדנים להשיב
הנפש"¹⁷.

וכן הוא בנוגע לכללות עבודתו של יהודי בעולם: ". . . בנוגע
למציאות הבריאה כולה, שנבראה "בשביל ישראל שנקראו ראשית,
ובשביל התורה שנקראת ראשית"¹⁸, כלומר, בשביל ישראל
שמתנהגים ע"פ התורה, לימוד התורה, ובאופן שהלימוד מביא לידי
מעשה¹⁹, החל מעבודת התפילה, ומצות הצדקה.

ונמצא שכאשר ישנו ענין בעולם שבגלוי אינו ברשות הקדושה –

⁹ ראה ב"ב נג, א. ושי"נ.

¹⁰ לקו"ת פינחס ע"ו, ריש ע"ב, וראה לקו"ת האזינו שם, א: "הניצוץ אלוקות
צריך שמירה שלא יאבד ואחר ימצאנה".

¹¹ ראה ביאוריהו"ו והמשך חייב אדם לברך שם (מע"ח שער אונאה פ"ה) "גזילה
גימט' מ"ה".

¹² ואתחנן ד, כט.

¹³ לקו"ת ראה לב, ב – הובא בלקו"ת האזינו שם, ב.

¹⁴ משם דווקא, הידיעה שהוא שם "שגזול וכו') מביאתו לביקשתם" ובלשון
הלקו"ת (ראה שם, סעי"ב ואילך): "משם דייקא. . . במקום שנאבדה. . . שיפספש
במעשיו כו'. . . וזהו ובקשתם משם. . . מקום ומשכן הקליפות נקרא שם, כלומר
עמוק מאוד למטה. . . (ועיי' התשובה) הוציא אותנו מבחי' שם לדבקה בו ית'".

¹⁵ קידושין ל, ב. וראה ב"ב טו, א.

¹⁶ ראה לקו"ת פינחס והאזינו שם, ששמירת הניצוץ האלוקי (בחי' מ"ה) שלא
יאבד כו' נעשה עיי לימוד התורה.

¹⁷ ראה תניא פכ"ז.

¹⁸ פרש"י ר"פ בראשית – מב"ר פ"א, ד. ויק"ר פל"ו, ד. ובכ"מ.

¹⁹ ראה קידושין מ, ב.

¹ לקו"ש חכ"ה בהוספות שיחת עשרה בטבת ע' 453 סעיף ט"ז.

² ראה לקו"ת האזינו עה, ב: "החוטא נקרא גוזל אביו ואמו". וראה גם
ביאוריהו"ו להצ"צ ח"א ע' תקעג, המשך חייב אדם לברך תרל"ח פ"ז.

³ סוטה ג, רע"א. וראה תניא פכ"ד.

⁴ ואתחנן ד, ו.

⁵ חגיגה ד, רע"א.

⁶ גם אם הוא שוגג, שלכן גם שוגג צריך כפרה (רש"י שבועות ב, סעי"א), כי בא
מהתגברות נפה"ב (אגה"ק סוסכ"ח) שלו.

⁷ אגה"ת פ"ד.

⁸ תקו"ז תכ"ו (עא, רע"ב)

הרי זה מפני שהניצוץ האלוקי שבו הוא בבחי' **אבידה**, ויתירה מזו – **גזילה**, ברשות דלעו"ז. דהנה בכל דבר שבעולם ישנו ניצוץ אלוקי, "מוצא פי ה'", שנמצא בדבר הגשמי, ולא עוד אלא שמהווה ומחיה ומקיים דבר גשמי זה בכל רגע ורגע מאין ואפס המוחלט (כתורת הבעש"ט שנתבארה בשער היחוד והאמונה²⁰), וא"כ, זה שנמצא בגלוי ברשות דלעו"ז – הרי זה ענין של **גזילה**.

וזוהי עבודתו של יהודי – **להשיב את הגזילה**, היינו, להשיב את כל עניני העולם למקורם ושורשם, שיהיה ניכר בהם בגלוי שהם שייכים לרשות הקדושה. ובסגנון האמור – גלות את ה"טוב מאוד" שבכל עניני העולם". ע"כ שיחת אד"ש בענין זה.

גזילה ואבידה והשבתם – גלות וגאולה

ב. ובשיחה אחרת²¹ מסביר אד"ש את ענין הגזילה ואבידה בכללות מצב עם ישראל; **גזילה** – מורה על מצב **גלות** עם ישראל שנגזלו ע"י הגויים מארץ ישראל (וגזלו מאיתנו את ארץ ישראל), לגלות; לארצות הגלות ולמצב הגלות. **ואבידה** – שמצב עם ישראל בגלות הוא באופן של "תעיתי **כשה אובד**", היינו שבין הגויים היהודים מאבדים את התוקף היהודי, שלא ליבוש מפני המלעיגים, ומאבדים את המ"ה שבנשמה היינו הביטול והמסירות נפש המוחלט לה'.

[וזהו ההסבר הפנימי בדברי הגמ'²² "שה דאבדה קשיא", שהגלות הקשה אם מאבד יהודי בגלות התוקף והמס'נ]

והתיקון לזה, היא עבודת ה"תשובה שמביאה את הגאולה"²³. ובגאולה תהיה "השבת הגזילה" ו"השבת האבידה" שבני ישראל ישוּבו אל ארצנו הקדושה, וישוּב התוקף והמסירות נפש היהודי שאבד בגולה. היינו שהתוכן של התיקון של הגזילה ואבידה הוא תיקון ובירור העולם **בגאולה השלימה ע"י מלך המשיח**.

בירורי עשו – הכנות לגאולת משיח

ג. וזהו גם התוכן של פרשתנו **וישלח**, הבירורים של עשו והעולם עד **לגאולה השלימה ע"י מלך המשיח**;

וכמ"ש בחסידות מתחיל מ"תורה אור"²⁴ בפרשתנו שיעקב מצד עצמו חשב ש"עשו אחיו" ומוכן כבר ומבורר לגאולת המשיח, רק שהמלאכים שבו ואמרו לו שהוא עדיין "עשוי" ולא מבורר כמו שאומר רש"י עה"פ²⁵: "וישבו המלאכים אל יעקב לאמר, באנו אל אחיך אל עשוי" ואומר רש"י (מהמדרשים²⁶) "שהייתה אומר אחי הוא, אבל הוא נוהג עימך כעשו הרשע וכו'", ז.א. יעקב כבר מוכן לגאולה ולמשיח, ולא כעשו, שיעקב חשב שהוא כבר התברר וגם מוכן לגאולה, ובפועל הוא בינתיים עשו הרשע ולא מבורר. עד שבסיום ענין זה יעקב אומר לו²⁷: "עד אשר אבוא אל אדוני שעירה" ואומר ע"ז רש"י (מהמדרשים²⁸ והגמרא²⁹): "ואימתי ילך, **בימי המשיח**, שנאמר³⁰: "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשוי", היינו שבימי המשיח עשו יתברר לגמרי, לשפוט את הר עשו שאז גם הוא יהיה מוכן לגאולה. וזו **הפעם הראשונה** שמוזכרת **גאולת המשיח** בפירוש רש"י על התורה וכנ"ל שפרשתנו מדברת על בירורי עשו עד השלמתם בגאולה השלימה ע"י המשיח.

ובתחילת פירוש רש"י זה: "**הרחיב לו הדרך**"; ובפירוש הפנימי,

²⁰ בתחילתו.

²¹ לקו"ש ח"א ש"פ משפטים ע' 155 ואילך.

²² בבא מציעא כז, א.

²³ יומא פז, ב. ר"ה יז, ב.

²⁴ תורה אור כד, ב-ג.

²⁵ וישלח לב, ז.

²⁶ תנחומא הקדום אות ו', ב"ר פע"ה, ז.

²⁷ לג, יד.

²⁸ ב"ר פע"ח, יד. דב"ר א, כ. תנחומא תרומה אות ט.

²⁹ ירושלמי ע"ז פ"ב ה"א, תוספתא ע"ז פ' ג.

³⁰ עובדיה א, כא.

ההרחבה האמיתית, היא בימי המשיח, וכמו שאומר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחה שלא נאמר האריך הדרך אלא הרחיב, ואילו זכינו היינו כבר רואים זאת, וע"ד הנאמר בפר' תולדות "כי עתה הרחיב ה' לנו ופרינו בארץ". וכנ"ל יעקב כבר היה מוכן לגאולה וחי משיח'דיק, ואומר אד"ש מה"מ שאמרת הבעש"ט "במקום שמחשבתו ורצונו של אדם שם הוא נמצא!" מוסב גם על המשיח; שמי שרוצה וחושב וחי כבר עתה משיח'דיק, כבר נמצא בזה (ועיין במסגרת בסוף הגליון).

וכן המנחה ששלח יעקב לעשו מבואר בחסידות (מתחיל מתורה אור) שאלו היו קרבנות "מנחה לעשו"³¹ לבירורי עשו ועולם התהו.

וכן מיד בתחילת הפרשה רואים הקשר למשיח, כמ"ש במדרש רבה³²: "חמור – זה מלך המשיח, שנאמר³³: "עני ורוכב על חמור".

וכביאור אד"ש מה"מ³⁴ שע"י עבודת הבירורים (חמור – מל' חומר – בירור החומר) מגיעים וממשיכים גילויי הגאולה של העתיד³⁵.

וישלח – גימטריא – משחו!

ד. ואפשר לראות גם בשם הפרשה "**וישלח**" – רמז למשיח; "וישלח" – בגימטריא – **משחו!** שזהו מה שאומרים ב"הרחמן לברית מילה": "הרחמן הוא **ישלח** לנו את **משיחו** הולך תמים". וזהו כל השליחות שלנו בתקופת הגלות הבאת הגאולה ע"י מלך המשיח מ"י"ד ממ"ש, נאו!

גזלה – גימט' גאולה

ה. ז.א. שתוכן פרשתנו דומה לתוכן והוראת השבת הגזילה והשבת האבידה שכנ"ל כ"ק אד"ש מה"מ מבאר שמבררים את החיות וניצוצות הקדושה שנגזלו ונאבדו בקליפות ומשיבים אותם למקורם לקדושה. וזהו התוכן של בירורי עשו שמעלים בחזרה את ניצוצות הקדושה שנפלו בעשיו למקורם בקדושה.

וכמו בהשבת גזילה ואבידה מבאר כ"ק אד"ש מה"מ שתכליתם הוא השבת והעלאתם לגאולה השלימה, על דרך זה מבואר בפרשתנו שזהו תכלית בירורי עשו עד ביאת המשיח.

ורואים דבר **נפלא!** שבמילה **גזילה** עצמה (מלבד התוכן שהשבת מורה על ענין הגאולה של עם ישראל, שחוזרים מהגזילה של הגלות שנגזלו מאדמתם ומארצם, וגזלו את ארצם מהם), יש במילה גזילה עצמה רמז לגאולה; **גזלה** – גימטריא – **גאולה!**; היינו שבהשבת הגזילה נפעלת הגאולה. אלא, שבמילה **גזלה** – יש ז', ובמילה גאולה **א'ו**; ויש לבאר את משמעות הענין: באות ז' כל ה-7 הם יחד בלי הבדל, ובאותיות **א'ו** – ה-א' היא לחוד ובפני עצמה מה-ו'; ומשמעות הענין כשמתייחסים לכל השבע יחד, לדוגמא שבעת ימי השבוע שאין הפרש בין ה"ששת ימים" ו"שבת קודש", זו גזילה מהאמת ושקר ועבירה. [וכמו שרואים לדאבוננו על בתי עסק שלט "פתוח 7 ימים בשבוע", ר"ל, בלי הבדל בין יום חול לשבת, זו עבירה וגזילה מהאמת, כמו כל עבירה שהיא כנ"ל גזילת החיות מהקדושה]. אבל כשיודעים את ההבדל בין ו' הימים לשבת קודש, שהיא ה-**אל"ף** אותיות **פלא**, והא' משפיעה בו' – החשובה והמיוחדת, ז.א. שה-א' וה-ו' הם לחוד זוהי **הגאולה**, וכמאחז"ל "אם ישראל משמרים שבת מיד הם נגאלין!", כי השבת היא גאולה!

והחודש קא גרים, חודש כסלו – שלומדים הלכות אלו בחודש הגאולה ובימי הגאולה, כן תהי' לנו!

³¹ לב, יד.

³² ב"ר פע"ה, ו.

³³ זכריה ט, ט.

³⁴ לקו"ש ח"א פרי וישלח ע' 69 סעיף ד.

³⁵ לקו"ש ח"א פרי וישלח ע' 69 סעיף ד.

על סיום הלכות גזילה ואבידה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. גזילה ואבידה – עבירות גזל ואבדת החיות מן הקדושה ללעומ"ז.
- ב. השבת הגזלה והשבת האבידה – עבודת התשובה.
- ג. גזלה ואבדה והשבת – גלות וגאולה.
- ד. פרשת וישלח – בירורי עשו הכנה לגאולה ע"י מלך המשיח.
- ה. עד אשר אבוא אל אדוני שעירה – בימי המשיח.
- ו. חודש כסלו – חודש הגאולה

התחלת הלכות חובל ומזיק

בשבת ק' פרשת וישלח יום הבהיר י"ד כסלו יום חתונת כ"ק אדי"ש מלך המשיח והרבנית הי' תהא שנת עליון בכל – שנת תבוא עלינו ברכה

חובל ומזיק – בגוף ובממון

א. מתחילים הלכות חובל ומזיק בשבת קודש פרשת וישלח, ומסיימים בפרשת וישב, וי"ל הקשר לפרשת וישלח [ע"ד הקשר לפרשת וישב בעז"ה בגליון הבא];

משמעות הלכות חובל ומזיק; שחובל – פירושו הנזק בגופו של אדם, ומזיק – הנזק בממונו של אדם. והרי כל לימוד הלכות אלו הוא כדי למנוע את הנזק, ואם היה לתקנו, ולרפא את החבלה, שצריך לשלם גם את הנזק וגם את הריפוי.

ומתאים למה שכתבנו בגליון הקודם (מס' 268), דברי כ"ק אדי"ש מה"מ³⁷ על כך שסדר נזיקין נקרא בש"ס³⁸ "ישועות", שאין הכוונה רק שע"י לימוד עניני נזיקין נושעים מהם, אלא שהנזיקין עצמם נהפכים לישועות – עבודת התשובה, ואתהפכא חשוכא לנהורא. וכן כל ההלכות בספר נזיקין משמעותם שהופכים אותם מנזיקין לישועות. וע"ד זה הלכות חובל ומזיק, וכפי שאומר כ"ק אדי"ש בשיחה הנ"ל, שהם מסתיימים במילים: "שהשליך והושיעם". שדווקא ע"י ההשליך – נפעל – הישועה. וכפי שנכתוב בעז"ה בגליון הבא (מס' 270) על סיום הלכות "חובל ומזיק".

א"כ, משמעות הלכות חובל ומזיק היא התיקון והרפואה של החובל ומזיק, כנ"ל חובל בגופו ומזיק את ממונו. וענין זה אנו מוצאים מפורש בפרשת וישלח;

עה"פ³⁹ "ויבא יעקב שלם עיר שכם" אומר רש"י (מהגמ'⁴⁰ וממדרש רבה⁴¹): "שלם בגופו, שנתרפא מצלעתו. שלם בממונו, שלא חסר כלום מכל אותו הדורון" [וכתוב במדרש ש-9 שנים המשך יעקב לשלוח דורון לעשו ובכ"ז לא חסר שום דבר].

ירידה צורך עליה

ב. ענין זה מתקשר לכללות הענין הנ"ל שספר נזיקין נקרא ישועות,

36 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "יקו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

³⁷ שיחת שבת פרשת שופטים – ספר השיחות היתשמי"ט ע' 670.

³⁸ שבת לא, א.

³⁹ וישלח לג, חי.

⁴⁰ שבת לג, סע"ב.

⁴¹ ב"ר פ"ע"ט, ה.

היינו שהופכים את הנזק לישועה וגאולה וכן גם בענינו, שיעקב אבינו ע"י הגלות בחרן והמאבק עם לבן ועשו (ושרו של עשו), לא רק שלא חסר שום דבר, אלא שהגיע אל השלימות היותר נעלית שזהו ענין הישועה [ואומר אדי"ש מה"מ בשיחה, שכאן הגיע יעקב אל השלימות והגאולה שלו מחול וחרן לארץ ישראל].

וההוראה לנו בעבודת ה'; שע"י שעובדים בגלות ומבררים את עניני הגלות, מגיעים לשלימות ולישועה והצלה שלא רק שלא נפגעים ונשארים פגומים, אלא ירידה צורך עליה מגיעים לדרגות גבוהות. וע"ד המילים האחרונות בהלכות חובל ומזיק (שנכתוב עדי"ז בגליון הבא בעז"ה): "שהשליך והושיעם" – כביאור אדי"ש מה"מ שדווקא ע"י ההשליך בגלות ועבודת הגלות מגיעים לוהושיעם – ענין גילוי ש"ע נהורין שזהו השורש של המילה ישועה, כמ"ש בתניא באגה"ק⁴² עה"פ "וכובע ישועה בראשו"⁴³, והם השורש שמהם באה הישועה. עד הישועה השלימה, כמ"ש ברש"י עה"פ "עד אשר אבוא אל אדוני שעירה", הפסוק מההפטרה של פרשתנו: "ועלו מושיעם בהר ציון לשפוט את הר עשו, והיתה לה' המלוכה".

ולחעיר שענין הנ"ל מרומז בפסוק במילה "שלם"; ו"שלם" – בגימטריא ש"ע"!

על התחלת הלכות חובל ומזיק

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. חובל – את הגוף. ומזיק – את הממון.
- ב. ויבוא יעקב שלם – שלם בגופו, שלם בממונו.
- ג. בירורי עשו – בירור והעלאת הניצוצות עד הגאולה.
- ד. ירידה צורך עליה – בסיום הלכות חובל ומזיק – "שהשליך והושיעם".

במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא! קבלת המשיח

א. נכתב לעיל שעל פתגם הבעש"ט: "במקום שמחשבתו של אדם, שם הוא נמצא!", אומר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחה שקאי על ימות המשיח, שאם אדם כבר חושב וחי עם זה, ע"פ התורה, הוא כבר נמצא בזה.

והרבי אומר שכבר עתה עלינו לעשות חגיגות ושמחות לקבלת פני משיח כמו בקבלת שבת במשך הדורות שכבר קבלו השבת בשמחה לפני כניסת השבת ועי"כ קבלו ונכנסה השבת.

וי"ל עדי"ז שכשיהודים מקבלים פני משיח וחיים בזה, אצלם כבר נמצא וקיים משיח, כמו בכניסת השבת אצל כ"א נכנסת השבת מתי שהוא מקבל אותה! אולי עדי"ז בקבלת פני משיח; אצל כ"א נמצא המשיח מתי שחי בזה ומקבל פני משיח!

הנשים יותר משיחיסטיות!

ב. בא' ההתועדויות דיבר המשפיע הרה"ת אלעזר שיחי' קעניג מנצרת עלית, שהנשים יותר משיחיסטיות מאתנו הגברים, שבזמן שהן כבר מדליקות נרות ומקבלות את השבת, שהיא מעין לעת"ל, אנחנו הגברים עוד מסיימים ה"עובדין דחול" של הבית (להבדיל "שבת גוי"), ואצלן קבלת שבת – הגאולה והמשיח – קודם!

ג. הרבי אומר שלפתגם הבעש"ט "במקום של מחשבתו של אדם שם הוא נמצא", יש מקור בנגלה ובהלכה, מעידונו תחומין שמקום שביתתו של האדם

⁴² אגה"ק ס"י ג קד, ב.

⁴³ ישעיה נט, יז.

בזמן בין השמשות הוא במקום ששם האוכל שלו, כי "דעתו של אדם – אחר מוזנותיו", ובוה עוד הלכה בולטת שאם אדם בא מהדרך ולא הספיק להיכנס לעיר, ונמצא במרחק יותר מתחום שבת לעיר, התיירו חכמים שהאדם יחשוב שרוצה לשבות כעת תחת עץ מסויים (שנמצא בתוך התחום אליו וגם לעיר), ונחשב כאילו הוא שם, ויוכל להיכנס לעיר.

הטנק הציל מהתבוללות

בקשר למה שאמר אד"ש על ה"טנקים": "אלו טנקים במלחמה נגד ההתבוללות!...", כדאי לספר:

בתקופת ההתחלה של הטנקים, ע"י א' הטנקים שעמד במנהטן, עברו זוג איש ואישה, וא' התמימים ניגש והזמין אותו להיכנס לטנק להניח תפילין, והאדם ענה שאינו יכול להיכנס; הם תיירים מצרפת, והיא ר"ל גויה והוא הולך איתה ר"ל כבר כמה שנים, ואם יכנס לטנק ויניח תפילין, הוא מרגיש שיצטרך לעזוב אותה...

וע"פ זה התמימים הבינו שצריך "ללחוץ" עליו ביותר, עד שהשתכנע ונכנס לטנק והניח תפילין, ובאמצע הנחת התפילין התרגש ואמר: "עכשיו אני מרגיש שאני אעזוב אותה..." וראינו במוחש שהטנק הציל מהתבוללות.

עשרת הדברות של דורנו

נכתב בגליון קודם שהרבי הסביר ש-5 ה"מבצעים" (שהיו בהתחלה) הם ה' חסדים כנגד ה' גבורות (האסונות שהיו אז רח"ל ב"כרם חב"ד" - התאוונה הטראגית עם הרב גרליק דכ"ח וכמה אברכים ע"ה, ובכללות ארץ ישראל - אסון מעלות). וגם הוסיף אד"ש ש-5 ה"מבצעים" הם כנגד 5 הדברות שהיו על לוח א' מלוחות הברית.

ואח"כ כשהכריז והורה הרבי ונהיו 10 ה"מבצעים", י"ל שהם עשרת הדברות דדורנו! [ע"ד "בא חבוק והעמידן על אחת"] שכ"ק אד"ש מה"מ העמידן על 10! [וגם כשהוסיף אד"ש עוד מבצעים, נשאר לקרוא לזה "עשרת המבצעים"].

לכ"א צריך לומר ע"ד 10 ה"מבצעים"

בא' ההתוועדות שדיבר אד"ש ע"ד עשרת ה"מבצעים", אמר שישנם השואלים, למה לדבר עם יהודי ע"ד 10 ה"מבצעים", כשעוד לא פעלנו עליו שיקיים אפילו מבצע – מצוה א'?

וענה אד"ש: "זה לא עניינך! אתה תזרוק לו לראש קארענדלאך – "גרעינים" – "זרעים" (ז.א. שלכל הפחות ידע שיש 10 "מבצעים" כלליים), ובמשך הזמן הם "ינבטו"!

הטנקיסטים מזכים יהודים במצוות!

ו. שמעתי מהמזכיר המש"ב הרה"ת יהודה לייב שיחי' גראנער ששאל את כ"ק אד"ש בשם א' מראשי הישיבות הצעירים, מה יענה לתלמידיו, שרואים שהרבי מקרב ומחשיב את ה"טנקיסטים", שקורא להם בהתוועדות ונותן להם לחלק הדולרים לציבור ולא קורא לתמימים ה"לומדים" והשקדנים (כאילו הלומדים ה"שקדנים" פחות חשובים).

והרבי ענה למסור לו: כי זהו ענין ותפקיד הטנקיסטים, לזכות יהודים במצוות, ולכן הרבי קורא להם בהתוועדות לחלק לציבור ולזכותם במצוות צדקה [ולא קשור עם חשיבות].

לימוד וצדקה ליכות בעלי השמחה

כשהיינו ב"קבוצה" בשנת ה'תשכ"ט לפני י"ד כסלו, יום החתונה של אד"ש והרבנית ה-40 (תרפ"ט – תשכ"ט), כתבו התמימים לרבי שקבלו ע"ע לזכות אד"ש והרבנית לעשות בתורה וצדקה במספר – 40; בתורה – לימוד בנגלה – לימוד 40 דפי גמרא או 40 סימנים (או סעיפים בשו"ע) ובחסידות 40 מאמרים או פרקים. וכן צדקה בסכום 40. וכן ב"מבצעים" בסכום 40. ובהתוועדות שבת קודש י"ד כסלו, דיבר ע"כ הרבי במעלת ענין זה, והראה עד כמה מרוצה מזה. והציע שכולם יעשו כך (בלימוד וצדקה וכד') לזכות בעלי השמחה. וצעירי אגודת חב"ד כאן בראשות הרה"ח דוד ע"ה ראסקין שלחו מכתב לכל העולם לפרסם שיעשו ענין זה. וכדאי שוב לחדש זאת!

בקשר למ"ש בדא"פ (בסיום הלכות טומאת צרעת בפרשת בראשית – גליון מס' 265) הטעם למה נגע הצרעת הוא עונש על דיבור לשון-הרע;

מידה כנגד מידה

בא' הפעמים שמזכיר אד"ש מה"מ הרב חמ"א ע"ה חודקוב דיבר איתי בקשר ל"ועד המחנכים", הסביר לי: למה מידת הקב"ה שהעונש "מידה כנגד מידה";

זה לא ענין של החזרה ונקמה, אלא ההסבר שה' בחסדו עוזר ליהודי לעשות תשובה, ולכן "מאותת" ומראה לו סימן, שע"כ ידע במה ואיפה עליו לתקן, ולכן העונש הוא בדבר דומה לעבירה, ומעורר היהודי במה עליו לעשות תשובה.

וע"כ מבינים מ"ש בפסוק בקהלת⁴⁴: "הפורץ גדר – יישכנו נחש"!

ולכאורה מה הקשר?

אלא שכאן מדובר בא' שאינו עובר העבירה בעצמה, אלא שפורץ הגדר שיהודים וחז"ל קבלו ע"ע סביב העבירה, כדי שלא יגיעו לעבירה עצמה, ע"ד מאמחו"ל: "אמרינן לנזירא סחור סחור ולכרמא לא תקרב!". ומי שפורץ גדר, טוען שלא עשה ועבר על העבירה בעצמה, אלא על הגדרים שסביבה.

ולכן עונשו ו"מאותתים" לו "ישכנו נחש"; כי גם בנחש ארסי, בזמן שנושך, האדם עוד לא בייסורים ובסכנת חיים, אלא שבמשך הזמן הארס יתפשט בכל הגוף ויהיה ממש בסכנת נפשות ר"ל.

ועד"ז אומרים ל"הפורץ גדר", שע"י שפורץ א' הסייגים שסביב העבירות, צעד אחר צעד יפרוץ עוד גדרים ויתקרב לעבירה עצמה, עד שיעבור על העבירה עצמה. וע"י איתות זה הקב"ה מצילנו ממנה.

לעילוי נשמת

מרת שמחה בת ר' שלמה ע"ה
נפטרה ר"ח אדר ב' ה'תשע"א

יה"ר שתמליץ יושר עבור יו"ח וכל בני משפחתה שיחיו להצלחה רבה בכל הענינים הגשמיים והרוחניים ולנחת יהודי חסידותי מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים, ויזכו לקבל פני משיח צדקנו והגאולה השלמה מ"יד ממי"ש, נאו!
נדפס ע"י בנה הר' יוסף שיחי' סיידוף

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

⁴⁴ קהלת י, ח.